
Pravdu znát nemusíš

...

1

Dnes se koná pohřeb mého otce. Byl zavražděn.

Taková byla první myšlenka, která proběhla hlavou osmadvacetileté Mariah Lyonové, když se probrala z neklidného spánku v domě, v němž vyrůstala, v městečku Mahwah na úpatí pohoří Ramapo na severu New Jersey. Otřela si slzy, které jí okamžitě vhrkly do očí, pomalu se posadila, spustila nohy na podlahu a rozhlédla se po místnosti.

Jako dárek k šestnáctým narozeninám si směla vyzdobit pokoj podle svého a rozhodla se vymalovat stěny načerveno. Pro přehoz, polštáře a závěsy vybrala květovaný vzor v kombinaci bílé a třešňově rudé. Ve velkém pohodlném křesle v rohu vždycky dělávala domácí úkoly, místo aby usedla u psacího stolu. Zavádila pohledem o polici, kterou otec připevnil nad prádelník, aby si měla kde vystavit své fotbalové a basketbalové trofeje ze střední školy. Byl na mě tak pyšný, pomyslela si smutně. Měl v úmyslu nechat pokoj znovu vymalovat, když jsem ukončila vysokou, ale já ho nechtěla měnit. Je mi úplně fuk, jestli pořád vypadá jako holčičí pokojík.

Snažila se připomínat si, že až dosud patřila k těm šťastným lidem, jejichž jediná zkušenost se smrtí příbuzných byla, když jí v patnácti zemřela šestaosmdesátiletá babička, a to ve spánku. Vážně jsem měla babičku ráda, ale jsem vděčná, že takhle byla ušetřena nedůstojného zacházení, pomyslela si. Síly ji rychle opouštěly a ona přitom nesnášela být na komkoli závislá.

Mariah vstala, natáhla se pro župan v nohou postele, vklouzla do něj a zavázala si pásek kolem útlého pasu. Jenže tohle je něco úplně jiného, pokračovala v myšlenkách. Otec nezemřel přirozenou smrtí. Někdo ho zastřelil, zatímco si u stolu dole ve studovně četl. Vyschlo jí v ústech, jak si sama sebe

pořád dokola kladla tytéž otázky. Byla tam mamka, když se to stalo? Nebo přišla, až když zaslechla výstřel? Je vůbec možné, že by to byla schopná udělat ona? Bože, prosím, ať se tohle nepotvrdí!

Přešla k toaletnímu stolku a pohlédla do zrcadla. Vypadám bledá jako duch, neuniklo jí, když si rozčesávala černé vlasy, které jí sahaly po ramena. Oči měla oteklé, jak už několik dní plakala. Hlavou jí probleskla nepřipadná myšlenka: jsem ráda, že jsem zdědila tátovy modré oči a jeho výšku. Rozhodně mi přišla k duhu, když jsem hrála basket.

„Nedokážu se smířit s tím, že už tu není,“ zašeptala při vzpomínce na oslavu jeho sedmdesátin, která se konala teprve před třemi týdny. Před očima se jí odvíjely události posledních čtyř dnů. V pondělí večer se zdržela v kanceláři, protože potřebovala rozpracovat investiční plán pro nového klienta. Jakmile dorazila kolem osmé do svého bytu v Greenwich Village, zavolala jako každý večer otci. Vzpomněla si, že zněl dost přepadle. Říkal, že to s mamkou ten den bylo zlé, že je jasné, že se Alzheimer zhoršuje. Z nějakého důvodu mě napadlo zavolat ještě jednou asi o půl desáté. Dělal jsem si starosti o oba.

Když táta telefon nezvedl, věděla jsem hned, že něco není v pořádku. Mariah vzpomínala na tu zdánlivě nekonečnou jízdu z Greenwich Village, když tenkrát v noci spěchala do New Jersey. Celou cestu jsem zkoušela volat, pomyslela si. Pamatovala si, jak v jedenáct dvacet zahrula na příjezdovou cestu a jak vyběhla z auta, potmě šátrala v kabelce po klíči od domu. V celém spodním patře se ještě svítilo a jakmile si odemkla, zamířila rovnou do studovny.

Ten hrůzný pohled se jí zaryl do mysli a nepřetržitě se přehrával. Znovu a znovu. Otec zhroucený na stole s hlavou a rameny od krve. Matka, v oblečení nasáklém krví, se krčila v šatně, kam se vcházelo dveřmi hned vedle stolu, a v rukou svírala otcovu pistoli.

Jakmile mě mamka uviděla, začala naříkat: „Hrozný hluk... strašná spousta krve...“

Byla jsem jako šilená, připomněla si Mariah. Když jsem se dovolala na policii, akorát jsem ječela: „Otec je mrtvý! Mého otce někdo zastřelil!“

Policie tu byla do několika minut. Nikdy nezapomenu, jak se dívali na mamku a na mě. Objala jsem tátu, takže jsem taky byla celá od krve. Zaslechla jsem jednoho z policistů, jak si stěžuje, že jsme porušily místo činu, když jsme se otce dotkly.

Mariah si uvědomila, že slepě zírá do zrcadla. Pohledem na hodiny na stolku zjistila, že už je půl osmé. Musím se dát dokupy, napomenula se. Máme být ve smutečním sále před devátou. Doufám, že Rory pomáhá mamce s přípravou. Rory Steigerová, podsaditá dvašedesátiletá žena, byla matčinou pečovatelkou poslední dva roky.

O dvacet minut později, vysprchovaná a s vyfénovanými vlasy, vstoupila Mariah zpátky do ložnice. Otevřela dveře šatny a ze skříně vytáhla černobílé sako a černou sukni, které si pro tuto příležitost vybrala. Lidi se odjakživa navlékají do černého, když dojde k úmrtí v rodině. Vzpomínám si na fotky Jackie Kennedyové v dlouhém smutečním závoji. Panebože, proč se to muselo stát?

Když skončila s oblékáním, přešla k oknu. Večer před spaním ho nechala pootevřenou a vánek čeril záclonku. Na chvíli zůstala stát a zahleděla se do zadní zahrady, kterou stínily japonské javory, jež otec před lety vysázel. Begonie a netýkavky, které zasadil na jaře, lemovaly terasu. V dálce pohoří Ramapo hrálo ve slunci zelenavými a zlatými odstíny. Byl nádherný srpnový den.

Nechci, aby bylo hezky, vzdorovala v duchu Mariah, jako kdyby se nestalo nic hrozného. Jenže ono se to stalo. Tátu někdo zavraždil. Přála bych si, aby lilo, byla hnusná zima a všude mokro. Chci, aby i déšť smáčel jeho rakev jako slzami. Ať ho oplakávají i nebesa.

Je pryč. Odešel navždy.

Vina a smutek ji pohltily. Ten vlídný vysokoškolský profesor, který před třemi lety s radostí odešel do důchodu, aby mohl co nejvíce času trávit studiem starodávných rukopisů, zemřel násilnou smrtí. Měla jsem ho tak ráda a je hrozné, že poslední rok a půl mezi námi panovaly docela napjaté vztahy. To všechno kvůli jeho poměru s Lillian Stewartovou, profesorkou z Kolumbijské univerzity, jejíž přítomnost změnila život nám všem.

Mariah vzpomínala na zděšení, když před rokem a půl přijela domů a našla matku s fotkami, na kterých se Lillian s otcem objímají. Hrozně mě to rozzuřilo, zvláště když mi došlo, že už to nějakou dobu trvá. Že spolu nejspíš jsou posledních pět let, co Lily doprovází otce na archeologické vykopávky do Egypta nebo Řecka, případně do Izraele, či bůhví kam ještě. Zalykala jsem se vzteky, že ji pravidelně zval k nám domů, když pořádal večere pro ostatní přátele, jako je Richard, Charles, Albert a Greg.

Nesnáším tu ženskou, soptila Mariah.

Že byl otec o dvacet let starší, Lily zřejmě vůbec nevadilo, pomyslela si chmurně. Snažila jsem se být k němu spravedlivá, pochopit ho.

S mámou to jde už několik let z kopce a vím, že táta trpěl, když se musel dívat, jak se její stav zhoršuje. Ale některé dny bývá docela dobrá. Ještě pořád se k těm fotkám často vrací. Hluboce ji ranilo, že se v tátově životě objevila jiná žena.

Nechci, aby se mé myšlenky ubíraly tímhle směrem, řekla si v duchu Mariah a odstoupila od okna. Chci, aby táta žil. Chci mu povědět, jak moc mě mrzí, že jsem si do něj minulý týden tak jedovatě rýpla. Zeptala jsem se ho, jestli mu Lilie od Nilu byla dobrou společnicí na výletě do Řecka.

Odvrátila se od okna a prohlížela si deset let starou fotku rodičů, která stála na stole. Pamatuji si, jak se k sobě vždy chovali láskyplně, pomyslela si. Vzal se ještě na univerzitě.

A trvalo patnáct let, než jsem se narodila.

Neubránila se úsměvu, když si vzpomněla, jak jí matka řekla, že i když si musela pěkně dlouho počkat, bůh ji obdařil dokonalým dítětem. Myslím, že mamka byla příliš laskavá. Oba rodiče byli velice pohlední, elegantní a okouzující. Zato když já vyrůstala, nebylo moc na co koukat. Dlouhá hřiva rovných černých vlasů, hubená jak tyčka, až jsem vypadala podvyživeně, vytáhlá a s pusou plnou zubů, které zpočátku působily příliš velké v mém drobném obličejí. Ale měla jsem dost štěstí, že se ve mně nakonec projeví něco z obou.

Táto, tatínku, prosím, ať nejsi mrtvý! Sed u snídaně, až sejdu dolů. Pěkně s hrnkem kávy v ruce si čti *Timesy* nebo *Wall Street Journal*. Já si vezmu magazin *Page Six* a prolístuju nejnovější drby o celebritách a poslední výkřiky módy, ty na mě přes brýle vrhneš takový ten pohled, co říká, že plýtvat inteligencí je hrozný hřích.

Nebudu nic jíst, dám si akorát kávu, rozhodla se Mariah, když otevřela dveře pokoje a sestoupila po schodišti do haly. Na horním schodu se na okamžik zastavila, ale nezaslechla žádný zvuk ze spojených místností, kde spala matka a Rory. Snad to znamená, že už jsou dole, zadoufala.

Ovšem u stolu se snídání po ženách nebylo ani stopy. Vešla do kuchyně, kde narazila na Betty Pierceovou, jejich hospodyní. „Mariah, tvoje matka nechce nic jíst. Trvala na tom, že půjde do studovny. Nejspíš se ti nebude líbit, co si oblékla, ale postavila si hlavu. Má na sobě ten modrozelený lněný komplet, cos jí koupila na Den matek.“

Nejdříve chtěla něco namítnout, ale pak si řekla: Co na tom záleží? Vzala si šálek s kávou, kterou jí Betty nalila, a odnesla si ho do studovny. Rory tam postávala a viditelně si zoufala. Na Mariažinu nevyřčenou otázku trhla hlavou směrem k šatně. „Nedovolí mi nechat dveře otevřené,“ postěžovala si. „Ani abych tam byla s ní.“

Mariah lehce zaklepala na dveře a pomalu je otevřela, zatímco šeptala matčino jméno. Matka kupodivu někdy reagovala lépe na své jméno, než když jí Mariah říkala mami. „Kathleen,“ zašeptala. „Kathleen, je čas dát si šálek čaje a skořicovou housku.“

Šatna byla prostorná, po obou stranách se táhly police. Kathleen Lyonsová seděla na zemi až úplně vzadu. Rukama se objímala, jako by se chránila, hlavu skloněnou až na prsa jako kdyby čekala, že každou chvíli dopadne rána. Víčka měla pevně semknutá a stříbrné vlasy jí spadaly dopředu a zakrývaly většinu obličeje. Mariah si k ní klekla, objala ji a kolébala jako dítě.

„Hrozný hluk... strašná spousta krve,“ zašeptala matka. Stejná slova, jaká od vraždy opakovala neustále. Ale pak Mariah dovolila, aby jí pomohla vstát a odhrnula jí vlnité vlasy z hezké tváře. Mariah si znovu uvědomila, že matka je jen o pár měsíců mladší než otec a na svůj věk by rozhodně nevypadala, nebýt strachu, s jakým se pohybovala – jako by měla každým okamžikem vkročit do propasti.

Když vyváděla matku ze studovny, nemohla vidět škodolibý výraz ve tváři Rory Steigerové, ani její potutelný úsměv.

Už ji nebudu mít na krku moc dlouho, pomyslela si Rory.